

1

Това е една зловеща и тъжна история, но която накрая дава и надежда. Написана е от гениалния руски писател Фьодор Достоевски и в нея се разказва за едно чудовищно престъпление, извършено от даровит младеж. Първоначално младежът отказва да признае злодеянието си, оправдава го. Но постепенно, с голямо страдание, осъзнава колко ужасно е извършеното престъпление и въпреки че никой няма конкретни доказателства срещу него, той се предава на полицията, за да получи наказанието, което заслужава.

Преди повече от сто и петдесет години в руския град Санкт Петербург живеел Родион Разкольников – един красив, умен и брилянтен, но за съжаление изпаднал в бедност студент. Обитава под наем една малка, много тясна, като ковчег, стаичка, носел изхабени и целите в кръпки

дрехи и от време на време с големи мъки събирал по някоя стотинка, за да преживява. Тъй като бил много честолюбив, нищетата му го правела тъжен и депресиран и колкото по-тъжен и депресиран бил, толкова повече положението се влошавало. Престанал да посещава университета, да дава частни уроци, за да изкарва прехраната си, да се вижда с приятели; и тъй като не бил плащал наема от много месеци, се страхувал дори да излезе от дупката си, за да не срещне хазийката.

Майка му и красивата му сестра Дуня живеели в бедност в един далечен град. За да се издържа, Дуня била приела да работи при някаква изтънчена госпожа като камериерка и бавачка. За съжаление обаче не могла да се задържи дълго, тъй като съпругът на госпожата, някакъв си развратник на име Свидригайлов, непрекъснато флиртувал с нея, опитвал се да я подведе да предаде доверието на господарката на дома и да стане негова любовница.

За да се издържа и да утолява глада си, Разколников залагал малкото вещи, останали от наследството на неговия баща – златен часовник, ме-

далъон, сребърна верижка и други подобни дребни предмети.

Носел ги в дома на някаква възрастна жена – стиснатата и зла лихварка, на която бедните предавали ценните си вещи в замяна на някоя и друга рубла. Ако след известно време не върнели заема, алчната и злонравна старица продавала вещите и задържала печалбата за себе си.

В жилището на тази вещица живеела и доведената ѝ сестра Лизавета, която старицата не обичала и понякога я биела. Лизавета била малко странна и простодушна девойка. За разлика от сестра си, тя била вежлива и хората я обичали. Тъй като старата била голяма скъперница и с мъка ѝ отпускала по малко пари, Лизавета припечелвала допълнително, като кърпела дрехите на съсед и познати. Освен това било всеизвестно, че старицата вече била написала завещание, в което оставяла всичко на Църквата, а на по-малката си сестра – нищо.

Разколников, подобно на много други хора, мразел и презирал старицата. Наричал я „въшка кръвопийца“ и когато ходел в жили-

щето ѝ, на четвъртия етаж в една стара къща, недалеч от дома му, бил връхлитан от мрачни и недобросърдечни мисли. Смятал тази отвратителна бабичка за скъперница, която причинявала на хората единствено зло, и от сърце се молел тя да умре.

Мисълта за смъртта на старицата го занимавала много. Фантазирал си, че някой ден някой ще я убие и ще я ограби и че може би този някой ще е самият той. Макар мисълта за това да го плашела и ужасявала, започнал да се уверява, че има право да го стори. Големите богатства на старицата, на които даже и сестра ѝ нямало да се наслаждава, щели да бъдат от голяма полза за един даровит и с добри перспективи младеж като него, да му дадат възможност да помогне на другите, най-вече на майка си и на сестра си. Знаел, че с тези пари може да довърши обучението си и да направи добро на този свят. Така че според неговата представа убийството на старата можело да бъде благодат за много хора.

Докато му се въртели тези мисли, Разколников получил писмо от майка си, която му казвала, че сестра му Дуня напуснала работата си, за да се избави от тормоза на господаря си и е решила да се омъжи за невзрачен и стиснат човек, когото не обича. Така че съпружеският живот, който се очертава пред нея, не е особено

приятен и със сигурност нещастен. Разколников осъзнал, че обичната му Дуня е на път да се омъжи за този човек, за да помогне на него – брат ѝ, да завърши обучението си. Тогава решава да не ѝ позволява да се самопожертва и мисълта да убие старата лихварка, за да спаси себе си и семейството си, става все по-натрапчива.

И става още по-обсебваща, когато в някаква гостилница Разколников чува случайно разговора между двама младежи, седнали на съседна маса. Младежите говорят за старата лихварка, разказват колко е злонравна и жестока, как тормози сестра си Лизавета и колко е жалко, че на света съществува подобно същество. И ето че когато излиза на улицата, Разколников се натъква именно на Лизавета, улисана в разговор с някакъв господин. Мъжът я кани да отиде в дома му на следващия ден в седем часа вечерта, за да закърпи няколко ризи и Разколников разбира, че на следващия ден по същото време старичката ще бъде сама. Възможността да я убие става реална!

